

## Streszczenie

We współczesnym świecie muzycznym rośnie potrzeba perfekcjonizmu wykonawczego. Od śpiewaków klasycznych nie tylko wymaga się doskonałej techniki wokalne czy interpretacji, lecz również nienagannego przygotowania tekstu. Niniejsza praca ma za zadanie odpowiedzieć na potrzeby polskiego środowiska wokalne, prezentując zasady angielskiej fonetyki i dykcji w śpiewie oraz tradycje wykonawcze anglojęzycznego świata muzycznego. Dysertacja przedstawia różnice między angielskim a polskim systemem fonetycznym oraz praktyczne sposoby pracy nad angielskim repertuarem, które mogą pomóc polskiemu śpiewakom opanować angielską dykcję.

Pierwszy rozdział prezentuje publikacje naukowe poprzednich badaczy zajmujących się tą problematyką. Omówione zostały prace dotyczące dykcji i wymowy autorstwa anglojęzycznych pedagogów wokalistyki. Główny nacisk położono na dwie pozycje o kluczowym znaczeniu dla muzycznego środowiska anglojęzycznego - książkę Madeleine Marshall *The Singers Manual of English Diction* oraz *Singing and Communicating in English. A Singer's Guide to English Diction* autorstwa Kathryn LaBouff. W drugiej części przedstawione zostały książki lingwistyczne na temat fonetyki i fonologii języka angielskiego pisane zarówno w języku polskim jak i angielskim. W rozdziale zaprezentowałam krytyczną ocenę materiałów dotyczących omawianej tematyki. Przedstawiony został problem ich przydatności dla polskiego odbiorcy.

Rozdział drugi poświęcony jest szczegółowemu omówieniu miejsca artykulacji poszczególnych fonemów języka angielskiego. Podrozdział 2.1 prezentuje spółgłoski a 2.2 samogłoski języka angielskiego. Podczas opisu artykulacji angielskie głoski są porównywane z ich polskimi odpowiednikami. Każdy podrozdział zaczyna się od wprowadzenia wyjaśniającego zagadnienia fonetyki - podane zostały informacje na temat Międzynarodowego Alfabetu Fonetycznego IPA oraz przedstawiony został diagram samogłosek kardynalnych. Do tego rozdziału dodałam specjalną płytę CD ilustrującą różnice między polskimi i angielskimi fonemami.

Trzeci rozdział przedstawia informacje na temat angielskiej dykcji w śpiewie. Ponownie dzieli się na dwie części - dotyczące spółgłosek i samogłosek, z których każda opisuje sposób artykulacji głosek w utworze muzycznym. Szczególny nacisk kładziony jest na procesy łączenia i implozji spółgłosek oraz modyfikacji i zastępowania angielskich samogłosek w śpiewie.

W czwartym rozdziale przedstawiłam swój sposób pracy nad angielskimi cyklami pieśni: *Pieśni do słów Jamesa Joyce'a* op. 54 K. Szymanowskiego, *Twelve Poems of Emily Dickinson* A. Coplanda i *Five Love Songs* H. Purcella (w opracowaniu B. Brittena). Rozdział rozpoczyna się od fonetycznych transkrypcji trzech cykli, a następnie trzy kolejne podsekcje przedstawiają szczegółowo problematykę dotyczącą każdego cyklu.

Pracę kończy krótkie podsumowanie i lista bibliograficzna książek dotyczących poruszanej problematyki.